

THE VEIL UNVEILED

For 50 years, I have been asking
The same question of You.
The answer has always evaded me.
Perhaps, I have been too deaf to hear
Or too dumb to understand,
Or perhaps the cacophony of my pleas,
My incessant complaints, turned you off.

I asked for a sign
But I never saw one.
Was it because
I was too blind to see,
Or seeing, too foolish to understand?
They all kept telling me
Your voice is everywhere
The signs are everywhere;
Yet I never heard Your voice,
And never saw a sign.

Tonight, out of the blue,
Sitting by my window, doing nothing,
Just turning the self off,
I can finally hear and I can finally see.
You are there, always were, always have been, always will be.

ՔՕՂԱԶԵՐԾՈՒԱԾ ՔՕՂԸ

4+4+4

Յիսուսն տարի մայն հարցումով քեզ կը դիմեմ,
Գու պատասխանն ինձմէ ընդմիշտ է խուսափեր:
Գուցէ ես խուլ էի այնքան՝ չը լըսելու,
Կամ բըթամիտ՝ ըմբռնելու, եւ կամ գուցէ
Խընդրանքներուս այն խժալուր, աններդաշնակ
Ձայները խորթ, եւ անդադրում դժգոհանքներս,
Ըստիպեցի՞ն որ դուն ինձմէ երես դարձնես:

Կը խնդրէի, կը փնտռէի քեզմէ մըշան
Կամ ապացոյց, ոչինչ սակայն կրցայ տեսնել:
Արդեօք ե՞ս կոյր էի այնքան՝ չը տեսնելու,
Թէ տեսնելով՝ յիմա՛ր այնքան՝ չըմբռնելու:
Ամէնքն ինծի կը պնդէին թէ ձայնը քու
Ամէն տեղ էր, թէ ամէն կողմ քու մշաններն
Ինձ կը մային. սակայն երբեք քու ձայնը ես
Չը լըսեցի, ոչ մէկ մըշան ես չը տեսայ:

Եւ այս գիշեր, ըսես յանկարծ, անակնկալ,
Պատուհանիս մօտիկ մատած, եւ անըզբաղ,
Իմ անձը ես մէկ կողմ թողած ու մոռացած,
Ես վերջապէս կրնամ լըսել, ես վերջապէս
Կրնամ տեսնել: Այնտե՛ղ ես դուն, եւ մշտապէս
Այնտե՛ղ էիր, եւ միշտ կայիր, եւ մշտապէս
Պիտի լինիս:

It was the veil, always the veil,
That my self wrapped around itself,
That veiled Your countenance from me.

After tonight,
There can be no more questions
Nor any need for a sign.
Before the question is asked,
The answer is given
And looking for a sign,
Is like having another face over and above
The one you wear.
It is all so simple,
It is all so clear:
We have always been face to face.

If ever it should happen
That I can see no more
Or hear no more
It will simply be
Because I have acquired another veil.

Arthur Hagopian

August 1995

Շըղարշ-ֆողն էր այնտեղ կախուած, եւ միշտ այդ ֆողն
էր որ իմ «Եսն» իր շուրջ պատած, նաեւ ինֆզիմֆն
Ամբողջ անոր մէջ փաթաթած, երեսը բու
կը յաջողէր ինձմէ ընդմիշտ ֆողածածկել:

Այս գիշերէն յետոյ, այլեւրս հարցումներ
Պիտ' չը դրուին, եւ ոչ կարիք՝ նշաններու:
Նախֆան հարցումը՝ պատասխանն արդէն տրուած
Պիտի լինի, իսկ փնտրոտուիք նշանի՝
Պիտ' նըմանի դէմք մը ուրիշ աւելցնելու
Դէմքին վըրայ որ դուն ունիս եւ կը կըրես:
Հիմա այնքան պարզ՝ ամէն ինչ, հիմա այնպէս
Յստակ-բիւրեղ պայծառացած ալ կ'երեսան:
Մենք միշտ եղած ենք իրարու դէմ յանդիման:

Եթէ երբեք պատահի որ չը կարենամ
Տեսնել նորէն, եւ կամ նորէն չը կարենամ
Յստակ լըսել, այդ պարզապէս նշանակէ
Պիտի թէ ես կրկին ուրիշ շըղարշ-ֆողի
Մէջ փաթաթած ինֆզիմֆս նորէն ֆողածածկել
Ես կը փորձեմ:

Արթիւր Յակոբեան

Թրգմն. Շէն-Մահ
10 Օգոստոս 1995
Երուսաղէմ